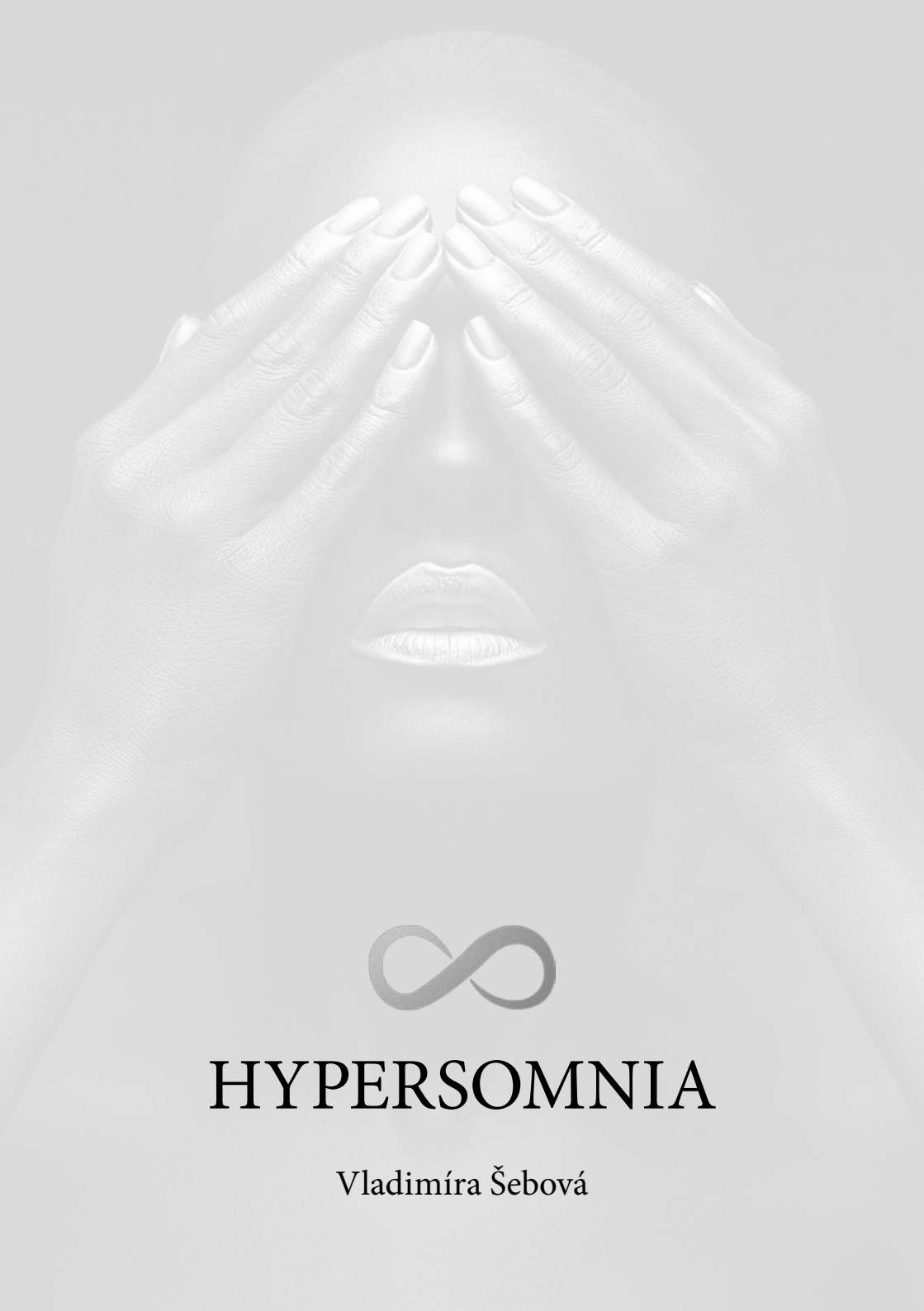

ČO AK BY ZASPAL
CELÝ SVET?

HYPERSOMNIA

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

HYPERSOMNIA

Vladimíra Šebová

HYPERSOMNIA

Vladimíra Šebová

Copyright ©Vladimíra Šebová, HYPERSOMNIA.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná mechanickým, fotografickým či elektronickým spôsobom, ani vo forme fonografickej nahrávky. Nemôže byť uložená v systéme rešerší, prenášaná alebo iným spôsobom kopírovaná na verejné alebo súkromné použitie, s výnimkou „čestného použitia“ v podobe stručnej citácie včlenenej do článkov a recenzií, bez predošlého písomného súhlasu vydavateľa.

Jazyková korektúra: Andrea Vargovčíková

Dizajn obálky: Citadella

Vnútoraná úprava a sadzba: Citadella

Viac informácií o knihe nájdete na: www.InsomniaDiary.com

V roku 2017 vydalo vydavateľstvo Citadella.

www.citadella.sk

ISBN 978-80-8182-049-6

HYPERSOMNIA

Vladimíra Šebová

Tento príbeh je vymyslený.

Všetky postavy, organizácie a udalosti vykreslené
v tejto knihe sú buď výsledkom autorkinej
predstavivosti, alebo sa použili vymyslené názvy.

Všetkým insomnikom

KAPITOLA 1

Sedím v kaviarni, predou mnou studený drink. Mojito – samozrejme, nealkoholické. Nie preto, lebo je pár minút pred obedom, ale preto, lebo alkohol by vyšiel nazmar. Slamkou drvím cukor usadený na dne a miešam ľad plávajúci na povrchu. Konečne niečo, v čom pláva ľad. Žiadne čaje, žiadne bezkofeínové kávy. V tejto tridsaťšupňovej horúčave je akékoľvek schladenie vítané.

„Ešte niečo?“ spýta sa ma čašníčka.

„Nie, ďakujem.“

„Nechcete noviny?“ ukáže za chôdze na kôpku novín na bare.

„Nie,“ pokrútim hlavou a odvrátim zrak.

Prstami prechádzam po orosenom pohári, pod stolom súcham nohami v žabkách – ó, áno, žabky. Žiadne gumáky, žiadne topánky. Nie, toto nie je Londýn. Toto je L. A., baby! Leto po celý rok. A takisto dlhé dni a krátke noci. Niečo pre insomnikov, ako som ja.

Cez sklenú stenu kaviarne sledujem ľudí náhliacich sa po rušnej ulici. Kravaľáci sa rýchlym krokom ponáhľajú za

biznisom, pomedzi nich sa mocú mladí ľudia s converskami na nohách a beats v ušiach. Tesne popri kaviarni prejde muž lížuci rýchlo sa topiacu zmrzlinu, zatiaľ čo jeho pes na ňu túžobne hľadí. Ruch premávky preniká cez otvorené dvere do kaviarne, kde sa mieša s hlasným strojom na espresso a so supersladkou pesničkou od Iana Lewisa.

„Krásne dopoludnie, Los Angeles,“ ozve sa z reproduktora. „Čaká nás ďalší horúci a suchý týždeň. Teplota sa vysplhá na neuveriteľných tridsaťpäť stupňov, preto...“

Pozriem sa na jeho hodinky na svojom zápästí – ešte mám asi dve a pol hodiny, kým sa vráti. Rukou si podopriem hlavu a zrakom prechádzam po ľuďoch v kaviarni.

Kúsok odo mňa sa bez ostychu bozkáva mladý párik. Čašníčky pobejú hore a dole a obsluhujú nedočkavých zákazníkov. Moju pozornosť upúta starý pán sediaci predom mnou. Číta dennú tlač položenú na stole a pravidelným pomalým tempom si mieša kávu. Opíše lyžičkou kruh a zastaví sa. Ešte jeden kruh a znova sa zastaví. Dôkladne a pomaly. Som zvedavá, kedy sa zlepším natoľko, aby som to zvládla. Bez dotyku, samozrejme. Doteraz veci odo mňa len odletovali a priletovali ku mne, ale lepším sa. Miešať si čaj lyžičkou telekineticky, to je sen. Takmer ako muž čítajúci Stephena Hawkinga v treťom filmovom diele Harryho Pottera. Vyzerá to jednoducho, ale nie je to také. Človek by si myslel, že vyvrátiť betónovú bránu silou mysle je náročnejšie, než miešať si kávu, ale niekedy dajú malé veci zabráť väčšími než veľké.

Urobí posledný kruh lyžičkou, náhle ju pustí a ruka mu dopadne na stôl. V tom istom momente sa mu hlava zvezie

na noviny na stole. Nehýbe sa. Už-už chcem zavolať o pomoc, no slová sa mi zaseknú v hrdle, len čo sa rozhlíadnem po kaviarni. Bozkávajúci sa párik sa už nebozkáva. On leží nehybne s hlavou na stole, ona na jeho pleci. Za chrbtom mi zarinčí rozbíjajúce sa sklo. Strhnem sa. Na zemi leží čašníčka s natiahnutou rukou. Vedľa jej otvorenej dlane zacinká posledný črep rozbitej šálky poliatej kávou a vtedy si to uvedomím. Jediným zvukom v celej kaviarni je hudba z rádia. Prudko sa zdvihnem zo stoličky a obzerám sa po ostatných zákazníkoch a čašníkoch. Všetci ležia na stoloch alebo na zemi. Otočím sa okolo svojej osi a hľadím na desiatky nehybných ľudí. Nie sú mŕtvi. Dýchajú. Spia.

Cez otvorené dvere do kaviarne začujem náraz auta. Žiadne škripanie gúm – iba náraz. Urobím krok vpred, náhle spoza baru vybehne mladý muž v čiernej šiltovke. Keď sa nám stretnú pohľady, zastaví sa. Ale iba na sekundu. Venuje mi krátky, vystrašený pohľad a šprintom vybehne z kaviarne.

„Stoj!“ zakričím a inštinktívne sa za ním rozbehnem.

Vybehnem z kaviarne na ulicu. Som mu v päťách, no vyzuje sa mi žabka a ja sa potknem. Len-len stihnem natiahnuť pred seba ruky a tvrdo dopadnem na zem. Ohliadne sa za mnou a spomalí. Potom sa však ešte väčšmi rozbehne. Keď sa zdvihnem zo zeme, je prídaleko. Hneď ako zahne za roh ulice, uvedomím si, že všade navôkol je absolútne ticho.

Muži, ženy, deti... všetci nehybne ležia na chodníku, na stoloch v kaviarňach alebo sa hlavou opierajú o volanty svojich automobilov. Stojím tu sama. Všetci spia.

KAPITOLA 2

Pondelok v Sydney, utorok v Prahe, streda v Ríme, štvrtok v San Franciscu, piatok v Kapskom meste a víkend na Maldivách. Tri mesiace ubehli ako voda. Keď sa vie váš priateľ teleportovať, má to svoje výhody. A keď obaja nikdy nemusíte spať a len tak vás niečo neunaví, takisto...

Chaos New Yorku som si užila do sýtosti. Dni sme trávili v izbách luxusných hotelov, noci v uliciach mesta, ktoré nikdy nespí, tak ako my. No moja mapa (nie mapa Londýna, do ktorej som si značila svoje lumpárne, ale mapa sveta, na ktorú si značím miesta, ktoré sme spolu navštívili) zívajala prázdnotou. Keď sa môžete ako lusknutím prstov objaviť kdekoľvek na svete, nič vás neudrží na jednom mieste. A tak sme cestovali.

Z miesta na miesto, z mesta do mesta, z krajiny do krajiny, zo svetadielu na svetadiel... Občas som videla za deň aj tri západy slnka. Vtedy som sa cítila ako Malý princ.

Ak by ste nás stretli pod Eiffelovou vežou, na Karlovom moste alebo pri Veľkom kaňone, neprišli by sme vám ničím výnimoční. Klasickí turisti – ja s batohom na chrbte,

Barton s fotoaparátom v ruke. V každom meste stretnete stovky rovnakých ľudí, ako sme my dvaja, nepútajú žiadnu pozornosť. Skrývajú sa v dave, obdivujú krásy miesta, na ktorom sa nachádzajú.

Nie vždy to bolo jednoduché. Upokojiť si horúcu hlavu, aby nás mohol Barton preniesť na iné miesto, je často nad moje sily, ale snažím sa. Nádych – výdych, nádych – výdych. Chvilami sa cítim ako v predpôrodnej poradni.

Teraz sme v Los Angeles. Dni i noci trávime v centre mesta alebo na pláži a vychutnávame horúce počasie. Vra-vela som, že na počasie v L. A. by som si vedela zvyknúť – stalo sa to vo chvíli, čo na moju anglickú bielu pokožku dopadli prvé lúče kalifornského slnka. S ubytovaním si nerobíme veľké starosti, posteľ na prespanie predsa nepotrebujeme. Ale sprcha sa hodí, hlavne v tomto teple. A tak si vždy vyhliadneme nejaký pekný dom. Tu v L. A. je ich neúrekom.

S mojimi dlhoročnými skúsenosťami vlamača je to potešenie i výzva zároveň. V Londýne som každé miesto týždne vopred sledovala. Teraz sa riadim skôr inštinktom. Barton sa hrá na moralistu a vždy mi navrhne, aby sme sa dnu nevlámali, ale radšej teleportovali, lenže dievča potrebuje aj trochu zábavy, nie? A tak ma občas nechá. Viem, že rád vidí iskru v mojich očiach, keď odomknem zámok na dverách alebo vyradím alarm. A ak by sa aj všetko naozaj pokašľalo, jednoducho ma chytí za ruku a v momente sme preč.

Ani si nepamätám, kedy naposledy som mala takú dlhú dovolenku. Lenže dovolenku si berie človek od práce. A ja

už viac nepracujem... Asi by som to mala volať životný štýl. Insomnický, teleportovací životný štýl. Som krok od toho, aby som si založila instagramový účet a začala zarábať na reklame.

S Benom sme každé leto chodievali na pravidelné súrodenecké dovolenky na juh Európy, najčastejšie do Talianska. Bol to jediný čas, keď som opúšťala Anglicko. Dva týždne podpory rakoviny kože, zmrzliny a každodenného „Bella! Bella!“ S blond vlasmi a so svetlou pokožkou som bola pre Talianov ako bohyňa. Žiadny z nich by ma nezvládol uctievať až do svitania. Niežeby som bola taká náročná, ale... ale... vlastne som. Len z iných dôvodov.

Na dovolenky sme s Benom chodili preto, lebo chcel vypnúť od práce a každodenných povinností. Nikdy som tejto potrebe celkom nerozumela a je to pochopiteľné, ja vypnúť neviem. Povedala by som, že fungujem dvadsaťštyri hodín sedem dní v týždni, ale to vyvoláva spomienky, ktoré ešte stále neviem zaradiť do kolóniek s názvom Smutné alebo Šťastné.

Než som opustila Londýn, narýchlo som mu zavolať. Povedala som mu, že na nejaký čas zmiznem z mesta a neviem, kde budem a kedy sa vrátim. Mal otázky, ale ja som nemala odpovede, ktoré by vedel pochopiť či prinajmenšom akceptovať. A tak som zaklamala, že je to kvôli mojej kariére, že som pokašľala autogramiádu a chcem sa niekam zašif. Priložila som túto lož na kôpku k všetkým ostatným, ktoré som mu kedy narozprávala, a nechala som ho v sladkej nevedomosti. Vďaka Bohu, bol príliš ospalý na to, aby vycítil, že ho klamem.

Za tých dvadsaťpäť rokov ma pozná, vie, že nemá zmysel svojej mladšej nevlastnej sestričke dohovárať. Skúšal to už toľkokrát, no moja hlava tvrdohlavá má rada len vlastné pravidlá. A tak do slúchadla zamumlal, nech si dávam pozor a aby som sa ozvala hneď, ako budem môcť.

Iba pred pár mesiacmi som bola známa spisovateľka, ktorá sa cez deň usmieva do objektívov fotoaparátov so svojimi knihami pre deti, zatiaľ čo po nociach objavuje skryté zákutia londýnskych uličiek a hľadá si zábavky balansujúce na hranici morálky a legálnosti. Boli to dve tváre s takým ostrým kontrastom, že by ste ich ani v tom najdivokejšom sne nedokázali priradiť k tej istej osobe. Potom sa všetko zmenilo. Stretla som Bartona a on ma zoznámil s rovnakými ľuďmi, ako sme my – s insomnikami, teda s ľuďmi, ktorí nikdy nespia. Nikdy. Ani len na minútku.

Náš dar je zároveň aj naším prekliatím. Nieкто sa na nás môže pozeráť ako na ďalší stupienok ľudskej evolúcie, iný ako na omyl prírody. A my? My len premýšľame nad tým, ako stráviť ďalšiu noc.

Chýba mi brat, chýba mi kariéra a chýba mi aj Londýn... Ale tam sa vrátiť nemôžem. Nemôžem ísť... domov? Už ani neviem, či ho tak môžem volať. Pojem domov je rovnako hmlistý ako moje vnímanie času. Poznáte tie motivačné citáty ako: Domov je tam, kde je pes... Domov je tam, kde je rodina... Domov je tam, kde je tvoje srdce... Na Instagrame je ich až-až... Ale kde je domov naozaj?

Je to miesto? Mesto? Ľudia? Spomienky alebo pocity? Je domov tam, kde mám zubnú kefku? Čo spraví z domu domov? A čo z domova zase iba dom?

V tú noc, keď sme opúšťali Londýn, som bola vo svojom londýnskom domove poslednýkrát. Zo šatníka som vytiahla batoh, hodila ho na posteľ a premýšľala, čo si zbrať. Čo si má však človek vziať so sebou, keď nevie, kam ide, kedy sa vráti a či sa vôbec niekedy vráti? Dá sa pripraviť na cestu do neznáma?

Vždy som verila tomu, že materiálne veci sú na to, aby sme ich užívali, nie milovali. Áno, sú veci, ktoré mám naozaj rada, ale stále sú to iba veci. Nikdy som si nekúpila nič, čo by som nepovažovala za nutné, a vždy som vyhodila alebo darovala všetko, čo som viac nepotrebovala. Verím v ustavičný tok, zmenu, pohyb vpred... Nechcem mať pri sebe nič, čo by ma zväzovalo alebo obmedzovalo. Sloboda neprichádza vtedy, keď vlastníte všetko, ale keď nič nevlastní vás.

A tak som stála sama v strede svojej spálne a pozerala sa na otvorený prázdny batoh. Knihy si nemôžem vziať – ani tie, ktoré rada čítam, ani tie, ktoré som napísala. Nemám doma žiadne darčkové predmety, žiadne fotografie, nič... Rozhliadla som sa. Je môj život rovnako prázdny ako môj byt?

Prezliekla som sa do čistého trička a riflí, schmatla mikiinu a s prázdnyim batohom na chrbte som odišla preč. Idem predsa na cesty, možno nájdem niečo, čím ho zaplním. Tesne pred odchodom som si zo zápästia stiahla hodinky, ktoré som si vzala na vlámačku ku Gavinovi Vinceovi. Nebudem ich viac potrebovať. Nepotrebujem sledovať čas, keď som s niekým, s kým strácam pojem o čase. Hodinky som odložila na stolík a zabuchla som za sebou dvere.

Barton bol v Londýne za ten čas raz – išiel do môjho bytu po notebook. Vravel mi, nech pokračujem v písaní, ale ja som nemohla... Moja kariéra spisovateľky je pochovaná. Nemám prečo otvoriť novú prázdnu stránku a začať písať. Za celý ten čas som sa ani raz nepripojila na internet, vyhýbala som sa všetkým novinám – európskym, americkým, austrálskym... Všetkým. Som si istá, že médiá ma roztrhali ako besný Wolverine.

Roky som si budovala kariéru tehličku po tehličke. Nemôžem sa dívať, ako sa v priebehu pár sekúnd môj hrad s pevnými základmi premenil na domček z karát, ktorý strhlo na zem jedno zafúkание. A to všetko len preto, lebo maska, ktorú som celý čas nosila, ma natoľko tlačila, že som si ju zložila a ukázala pravú tvár. A tak notebook zostal zatvorený tak dlho, až som Bartona poprosila, aby sa teleportoval naspäť do môjho bytu v Londýne a nechal ho tam.

To je dôvod, prečo tu stojím sama.

S pootvorenými ústami sledujem desiatky spiacich ľudí. Nikto sa ani nepohne.

Absolútne ticho pretne slabé zacinkanie kovu. Na zemi leží muž skrútený do klobka a odfukuje. V ruke drží kornútik so zmrzlinou, na ktorej si pochutnáva jeho pes stojaci nad ním. Znamky cinkajúce na jeho obojku sú jediným zvukom na celej ulici.

Len kúsok odo mňa hlasno nakrátko zasyčí spod kapoty jedného z áut, ktoré do seba vrazili. Vodič má hlavu opretú o volant. Rozbehnem sa k jeho autu. Natiahnem ruku pred seba, som len pár centimetrov od dverí,

keď odrazu zdvihne hlavu od volantu ako bábka, ktorú niekto potiahnutím lanka uviedol do pohybu. V tom istom okamihu to okolo mňa zašuchoce, a keď sa obzriem, všetci ľudia na ulici sa pomaly preberajú a dvíhajú. Všetko sa stane presne v rovnakej sekunde. Muži, ženy, deti – všetci otvorili oči, zdvihnú hlavy, vstanú. Chvíľku stojia, pozerajú do prázdna a potom sa rozhybu. Pokračujú v chôdzi, pijú kávu, píšú do mobilu... Akoby si vôbec nevedomovali, že len pred pár sekundami ležali na zemi. Ticho ulice sa okamžite zmení na známy ruch veľkomesta.

Ruku stále natiahnutú pred sebou uvoľním a cúvam s výrazom na tvári, akoby som sa stala svedkom zombie apokalypsy. Odkračám naspäť do kaviarne, kde je znova rušno.

„Čo je to za bordel?“ oborí sa jeden z čašníkov na čašníčku, ktorá len pred chvíľou ležala na zemi.

„Vyšmykla sa mi šálka z ruky,“ odpovie čašníčka a začne dvíhať črepy zo zeme.

„Ste v poriadku, slečna?“ otočí sa ku mne čašník s nadvihnutým obočím.

Stojím v strede kaviarne a rozhliadam sa okolo seba. Mladý párik sa opäť bozkáva, ostatní zákazníci ďalej pijú kávu, ťukajú do mobilov alebo si čítajú dennú tlač. Muž čítajúci noviny mieša kávu pravidelným pomalým tempom. Nikto sa nespráva prekvapene. Okrem mňa.

„Chcem z-zaplatiť,“ vykokcem a z vrecka vyťahujem niekoľko zrolovaných dolárových bankoviek. Hodím ich na bar a vybehnem z kaviarne.

Muž, ktorý len pred chvíľou narazil so svojím autom, sa rozpráva so ženou, na ktorej aute spôsobil preliačinu.

„Mrzí ma to, zrejme som dostal mikrosmánok,“ pretiera si tvár a krúti hlavou. Ona rozhadzuje rukami a ukazuje na škodu na svojom vozidle.

Dám sa do rýchleho kroku a prechádzam popri majiteľovi a jeho psovi, ktorý ďalej spokojne líže zo zeme zmrzlinu.

„Už si to zjedz, keď mi spadla na zem,“ nakláňa sa nad ním muž a rukami hľadá po vreckách.

Mierim dolu ulicou. Je rušná – tak, ako kedykoľvek predtým. Náhliaci sa domáci, motajúci sa turisti. Zmätene sa obzerám okolo seba – nikto nevyzerá tak vystrašene ako ja. Zmätok v hlave ma donúti ešte viac pridať do kroku.

V londýnskom klube insomnikov som pochopila, že vďaka totálnej insomnii sa moje telo len tak neunaví. Prejdem kilometre bez toho, aby som sa čo i len zadýchala, či aby sa mi urobil jediný otlak. A keď máte všetok čas na svete, nikdy nie je dôvod ponáhľať sa.

V rodnom Londýne som poznala každý jeden kúštiček. Mohli by ste mi zaviazať oči, povodiť ma po meste a potom ma zastaviť a ja by som presne vedela, kde sa nachádzam. Túlala som sa po svojom meste celých dvadsaťpäť rokov. Bolo mojou láskou a myslela som si, že to tak zostane navždy.

V Los Angeles je to iné. Teraz, keď som sama a ešte k tomu v cudzom meste, musím sledovať, kadiaľ idem, aby som sa nestratila. Počítam ulice, všímam si budovy

a záchytné body, aby som sa vedela vrátiť. Človek sa rýchlo stratí, keď nedáva pozor.

Môj batoh je momentálne jediný fyzický majetok, ktorý vlastním. Väčšina ľudí by si to nevedela predstaviť, pre mňa je, naopak, toto minimalistické cestovanie splneným snom. V batohu mám mapu sveta, fixku, peňaženku, občas tam strčím Bartonov fotoaparát či nejaké oblečenie alebo jedlo a to je všetko. Viem, že si všetko nakoniec ponesiem sama, tak načo by som si to sťažovala?

Mobil mi vzal Gavin predtým, než nás zavrel do cieľ u seba doma. Myslela som si, že v dnešnom svete neprežijem bez mobilu ani deň. Ukázalo sa, že to nie je až také ťažké. A hlavne, nelákalo ma pozrieť sa na internet, ako médiá povláčili moje meno po tej najväčšej špine.

Zabočím do prvého obchodu s telefónmi a o pár minút už spamäti vytáčam číslo svojej mamy – tej adoptívnej.

„Ahoj mami, ako sa m...“

„Sara!“ preruší ma hneď. „Kde mi lietaš? Nemôžem sa ti dovolať! Ben mi vravel, že si sa vydala na cesty so svojím priateľom. Si v poriadku? Ako sa volá? Čo je zač? Čím sa živíš? Aj on trpí totálnou insomniou?“ sype zo seba otázku za otázkou ako každá starostlivá mama a ja ako poslušná dcéra odpovedám.

Barton Axley, fotograf žijúci v Londýne, o tri roky starší než ja, tmavé oči i vlasy, vysoký... *Jasné, mami, pošlem ti fotku cez gmail.* Ak ste niekedy rodičom predstavovali svojho nového frajera alebo sa čo i len náhodou dotkli témy, že sa vám niekto páči, viete, že je to ako vyplňanie dotazníka.

Pochopiteľne, preskočím časť o tom, ako som ho mesiac po nociach sledovala cez pouličné kamery na Primrose Hill. To mama nemusí vedieť...

Opisujem jej naše cesty a počujem, ako sa v slúchadle usmieva, pretože je spokojná, že niekoho mám. Je mi jasné, že ešte dnes večer prelúska v skrini všetky svoje večerné šaty a začne vyberať tie, ktoré si vezme na našu svadbu, a spoločne s mojím adoptívnym otcom sa začnú tešiť na vnúčence.

Ženu, ako som ja, ľudia nazývajú karieristka. Mladá, úspešná, single a bez akéhokoľvek záujmu o dlhodobé vzťahy. Na otázky, kedy sa vydá a kedy bude mať deti, odpovedá len úsmevom, myknutím plecami a sarkastickou poznámkou, ktorou to zahrá do outu. No vážne – sakra, čo koho do toho, čo nosím na ľavom prstenníku a aké udalosti sa chystajú v mojej maternici? Myslia si, že som obetovala osobný život kariére, ale nie je to tak. Kariéra bola prioritou, no osobný život vinou insomnie jednoducho neexistoval. Mama to vie, preto jej je jasné, že ak s niekým som, nebude to románik, ktorý len tak pominie. Ja to viem takisto.

Som náročná a nemyslím si, že je to zlé. Ak hľadáte niekoho, komu chcete venovať svoj čas, telo a srdce, nebude to predsa len tak hocikto. Je to určitá forma sociálneho skenovania, keď hľadáte toho, kto vám porozumie úplne a v každom ohľade. A je absolútne normálne, že čas chcete tráviť s tými, ku ktorým máte najbližšie a ktorí majú najbližšie k vám.

Muži sa väčšinou dotýkali len môjho tela a ja som bola ochotná venovať im maximálne pár hodín svojho času.

V horších prípadoch išlo len o minúty... Boli to hry, ktoré sa nedožili svitania. Každý z nich mal na čele nálepku, pre ktorú som sa ani neobťažovala dať im správne telefónne číslo. Bolo mi jedno, či dotyčný kope za Chelsea, zložil Rubikovu kocku do dvoch minút alebo či pristál na Mesiaci. Všetci potrebovali spánok, a preto som vedela, že na ich tehličkách na bruchu ani na počte núl na ich bankovom účte nič pevné nepostavím.

Žila som sama. Nemyslím však len svoj apartmán, ale svoj život ako taký. Bola som len ja. Na všetky výhry i prehry, na svetlé dni i tmavé noci. A potom som stretla niekoho, kto sa vymykal zo všetkých noriem. Nezapadal do žiadnych škatuliek, ktoré som mužom vytvorila. Zapadal však ku mne. Nedotýkal sa môjho tela, ale môjho srdca.

„Haló,“ ozve sa v slúchadle ospalo, keď vytočím ďalšie číslo.

„Ben! Ahoj, to som ja Sara.“

„Sara? Panebože, si v poriadku??“ skríkne, až mobil odťahnem od ucha. „Niekoľko týždňov si sa neozvala. Už som mal obavy...“

„Som okej, neboj sa,“ uisťujem ho.

„Kde si teraz?“ zívne do slúchadla.

„V Kalifornii... V Los Angeles.“

„No pekne... Tak predsa si mimo Európy...“ zamrmle. „Máš tam ešte deň?“

„Áno,“ prikývnem. „Je tu o osem hodín menej než v Londýne. Dúfala som, že ešte nebudeš spať.“

„Vieš, čo sa stalo po tej autogramiáde?“ preruší ma. „Videla si...“